

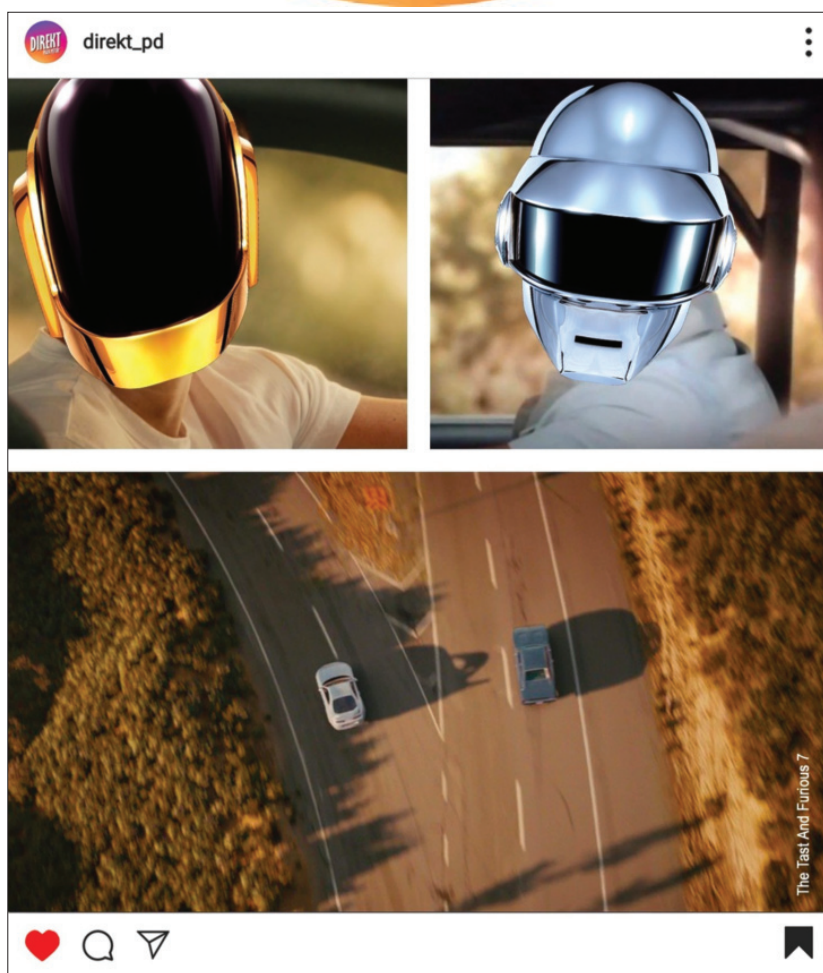
#bodidirekten

@direktni: Adam, Aljoša, Andrej, Damir, Daniel, Erika, Franz, Gabriel, Giada, Helena, Ines, Jakob, Johanna, Julijan, Leo, Martin, Martina, Nicolò, Sanja, Svetlana in Veronica

petek, 26. februarja 2021 | št. 8 | leto III

mladi@primorski.eu

Ko bi si želeli biti »veliki«

- **ruosa_chimica:** pop star come britney
- **britney_spears:** ma kdu te pozna
- **rihanna_montana:** looooserrrrrrrrrrrr ewwwwww
- **mambo_losco:** faccio le bitches come franco
- **franco_zucattelli:** Nataliaaaaaaaa, la liveeeeeeeee
- **massimo_pericolus:** solo buuugie, mannnn
- **ghali_tunisino:** solo boogiemannnnn
- **il_cavaliere_d'arcore:** solo bunga bunga
- **il_cavaliere_der_core:** FORZAAAA MAGGICA!!!!!!
- **salmo_(the.only)_one:** ne bom objavil albuma, ker sedaj nima smisla
- **taxi_Bbibbi:** smisel ima le kupiti nov BMW
- **sapotrully:** congratz mai slimeeeee
- *@Direkt liked the comment*
- **calabria_official:** ape evolution

Predstavljajte si neki poletni večer, pravzaprav naj bo sobota ... Ste v Sesslanu s prijatelji. Vsi vemo, da je tu eden izmed naših najbolj priljubljenih klubov. Skoraj je že polnoč in niste prepričani, ali bi se odpeljali domov s taksijem ali bi si poiskali drug prevoz, mogoče pa bi se raje povzpeli do Caravelle, se postavili v vrsto in vstopili v klub. Vendarle se postavite v vrsto in varnostnik na vhodu vas prosi za osebno izkaznico, da bi preveril, ali ste polnoletni, mladoletnim je vstop seveda prepovedan. Brez dokumenta, ki potrjuje, da imate osemnajst let, ne smete noter. Ko ste enkrat vendarle vstopili, začnete sproščeno plesati, ozirate se, da bi videli, ali koga prepoznate in v gruči ljudi zagledate znane obraze. Da, prav tako ... Ampak ti obrazi niso tisti ljudje, ki bi jih pričakovali v nočnem klubu, v katerem lahko vstopijo samo polnoletni. So obrazi prijateljev, znancev, ki še niso dopolnili osemnajstega leta starosti. Začuden se sprašujete, kako jim je uspelo. Večinoma so izkoristili možnost in našli kako skrivno pot čez plažo. Možnost pa je bila tudi ta, da so vstopili v klub po preprosti »uradni« poti in so na vhodnih vratih varnostniku pokazali dokument. Čeprav dokument ni bil njihov in pristen. Gre za ponarejeno osebno izkaznico, na kateri je datum rojstva spremenjen tako, da so mladoletni videti starejši in z njim lahko preživijo večer v klubu, kamor lahko vstopijo samo starejši od osemnajst let. Zdaj pa preidimo na konkretnjšo plat vsega opisanega. Vsi lahko rečemo, da smo kaj podobnega že preizkusili na lastni koži, saj so take epizode vedno pogostejše. Vsako dejanje ima seveda tudi svoje posledice. V primeru, da mladoletno osebo zasačijo s ponare-

jeno osebno izkaznico, jo najprej privedejo na policijsko postajo. Tu osebo identificirajo; lahko tudi na podlagi prstnega odtisa. Tako lahko policija ugotovi resnično identiteto mladoletnika ali mladoletnico. Sledi zapisnik o predaji staršem oziroma skrbnikom, torej »verbale di affidamento«, ki je seveda namenjen staršem ali skrbniku mladoletne osebe. Kot zadnji korak pa je ovadba ali italijansko »denuncia«. Seveda bralcev ne spodbujamo, da bi počeli taka dejanja. Kazniva in lahko tudi nevarna dejanja; če je namreč vstop mladoletnim prepovedan, za to obstaja razlog. Vsaka stvar ob svojem času. Vprašajmo se, zakaj se mladoletnik odloči za nekaj takega, kateri je resničen razlog. Odgovor ni le ta, da bi se rad zabaval skupaj s prijatelji. To je sicer res, ampak do stopnje, da človek stori nekaj takega, kakor je ponarejanje osebne izkaznice, ga privedejo tudi drugi razlogi, cela vrsta okoliščin. Ob-

čutek, ki ga doživimo v trenutkih, ko počnemo nekaj, za kar vemo, da je prepovedano, nam daje neke vrste moč in vtis vzvišenosti, spodbudi nam adrenalin. Preden dopolnimo osemnajsto leto, se vsi znajdemo v *looppu*, zanki, v kateri skušamo dokazati samim sebi in preostalim, da je starost le številka, omejitev, ki je ne potrebujemo, da bi se z njo identificirali. Skušamo dokazati, da smo odrasli, čeprav nismo in se vedemo tako ter posnemamo dejanja, ki jih počnejo tisti, za katere mislimo, da so »veliki«, da bi se za trenutek počutili kakor oni in ne bi bili več ponižani, ker smo še mladoletni. Nekaj nas sili, da bi hitro odrasli, ko pa se to res zgodi, se zavemo, da je bilo prej lepše.

Bodeča Neža ustvarjalno brodi skozi koronski čas

Marsikdo med nami je bil član pevskega zbora. Obiskoval je pevske vaje, kaj zapel in se ob tem družil s prijatelji. Pa je to vse, kar se dogaja v zborovski dejavnosti? V še neraziskani zborovski svet nas popelje kratka dokumentarna serija *Bodeča Neža DOC* v režiji Dekliške vokalne skupine (DVS) Bodeča Neža z Vrha sv. Mihaela. V svet zborovskega petja se lahko vživimo med gledanjem videoposnetkov, ki jih dekleta objavljajo na družbenih omrežjih, v katerih nam pripovedujejo o petju, odraščanju, prijateljstvu, odnosih v skupini in vsem tem, kar se skriva v zakulisju. *Bodeča Neža DOC* je dokumentarna serija v krajših epizodah, ki jih vokalna

skupina redno objavlja na socialnih omrežjih. Nadaljevanje sestavlja šest epizod, vsaka pa obravnava zborovsko aktivnost iz različnega zornega kota. V posnetkih se pevke želijo publiko predstaviti na nekonvencionalen način: v intervjujih s članicami in z dirigentko gledalci spoznavajo, kaj vse (poleg petja) pomeni biti član pevskega zbora. Zamisel za projekt izhaja iz želje po druženju in nujnosti, da ohranijo aktivno delovanje skupine kljub trenutni situaciji. »Glede na trenutne razmere je tradicionalno zborovsko delovanje onemogočeno, zato smo se članice zbora odločile, da bomo poiskale drugačen način komuniciranja s publiko,« pojasnjuje predsednica zbora in pevka Giulia Černic. Izbira oblike oz. serije je primerna za koronačas, ko nas televizijske nadaljevanke spremljajo ob dolgih večerih. »Punce so me kontaktirale, ker so želele v tem času ustvariti vsebine za splet – z njimi sem pela in zbor

dobro poznam. Takoj sem ugotovila, da enourni video o Bodeči Neži ne bi bil učinkovit, takrat pa sem ravno zaključila ogled neke televizijske serije ... Oblika dokumentarca v kratkih epizodah se mi je tako zdela najboljše rešitev za trenutne razmere, ko veliko časa preživljamo za ekranom in tudi naša koncentracija peša, ob tem pa je takšna oblika tudi bolj privlačna za mlajšo publiko,« je izkušnjo opisala bivša pevka Lucrezia Bogaro, idejna vodja in režiserka serije. Zaradi izrednih razmer nadaljevanke nastaja v celoti na daljavo, kar je velik izziv za vse sodelujoče, še večji izziv pa je za režiserko, ki snemanje in oblikovanje posnetkov spremlja prek videokonferenc iz Berlina. Poleg tega je to za vse prva izkušnja s filmskim ustvarjanjem. Pod dokumentarno nadaljevanke *Bodeča Neža DOC* se ob Lucrezi Bogaro podpisuje še mlada fotografinja Dominique Pozzo, ki je poskrbela za fotografijo v posnetkih; pripovedni glas je posodila Ilaria Bergnach, za grafično oblikovanje pa je poskrbela Marta Carlesso. Prvo epizodo so dekleta objavila v nedeljo, 7. februarja, naslednjo pa bodo objavila že v nedeljo, 28. februarja. Posnetki so na ogled na njihovem Facebook in Instagram profilu ter na YouTube kanalu DVS Bodeča Neža.